

Sygn. akt I 1 C 1668/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sekr. sąd. Monika Welka

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2018 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) S.A. z siedzibą we W.**

przeciwko: **B. Ł.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

I. nakazuje zapłacić powodowi (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 168 zł (sto sześćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu części kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w rep. C;

2. akta przedłożyć z wpływem lub za 28 dni.

G., dnia 12 września 2018 r.

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym przeciwko B. Ł. powód (...) S.A. z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 1.435,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. 6 marca 2017 r., a nadto obciążenia pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z zawartej przez strony umowy sprzedaży energii elektrycznej nr (...) i obejmuje należności z dwóch faktur niezapłaconych przez pozwaną oraz należność z tytułu noty nr NO/GR/556 która została przez powoda wystawiona w oparciu o zapisy umowy, gdyż z umowa łącząca strony procesu uległa rozwiązaniu z przyczyn leżących po stronie pozwanej przed upływem uzgodnionego przez strony okresu jej obowiązywania. Żądaniem pozwu zostały także objęte skapitalizowane sumy odsetek naliczonych przez powoda od tych należności (od kwoty 1.190 zł za okres od 10 lipca 2015 r., od kwoty 54,07

zł od dnia 26 maja 2015 i od kwoty 35,94 zł od dnia 4 sierpnia 2015 r. – w każdym przypadku do dnia 5 marca 2017 r., a więc dnia poprzedzającego wniesienie pozwu).

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa podnosząc, iż została wprowadzona w błąd przez pracownika firmy (...), który zapewniał ją, że załatwi przeniesienie do spółki (...) z firmy (...), co jednak nie zostało wykonane, bo powód nie dokonał wypowiedzenia dotychczasowej umowy spółce (...), nie dokonał też nawet odczytów licznika. Zarzuciła nadto, że jej rachunki nie uległy zmniejszeniu. Podała także, że z uwagi na to, że została wprowadzona w błąd – pismem z dnia 16 czerwca 2015 r. uchyliła się od skutków złożonego powodowi oświadczenia i wniosła o anulowanie umowy, której powód nie wykonał (protokół rozprawy z dnia 21.03.2018 r. 00:09:06).

W piśmie z dnia 28 sierpnia 2018 r. podtrzymując żądanie pozwu w całości powód wskazał, że pozwana nie uregulowała należności wynikających z wystawionych wobec niej faktur oraz że sama umowa uległa rozwiązaniu z przyczyn leżących po stronie pozwanej, w związku z przedwczesnym rozwiązaniem umowy. Powód podał też, że okres obowiązywania umowy, z uwagi na skomplikowaną procedurę związaną ze zmianą dotychczasowego sprzedawcy nie jest liczony od daty zawarcia umowy, lecz od daty skutecznej zmiany sprzedawcy (pierwszy dzień faktycznego dostarczania energii) i w niniejszej sprawie okres ten rozpoczął się od dnia 1 maja 2015 r. na okres 36 pełnych miesięcy, przez co umowa powinna była trwać do 1 czerwca 2018 r.

Wobec treści art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 grudnia 2014 r. doszło do zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej pomiędzy powodową spółką – jako sprzedawcą, a pozwaną – jako odbiorcą. W treści tej umowy pozwana upoważniła również powodową spółkę do wypowiedzenia lub rozwiązania umowy sprzedaży elektrycznej dotychczas obowiązującej pozwaną umowy sprzedaży energii oraz do zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji z właściwym operatorem systemu dystrybucyjnego.

W pkt. 2 druku umowy z dnia 8 grudnia 2014 r. przedsiębiorca zamieścił wpis, iż umowa zostaje zawarta na czas oznaczony 36 miesięcy od dnia rozpoczęcia sprzedaży. W pkt. 5 zawarty został zapis, iż klient zobowiązuje się do terminowego regulowania należności za energię elektryczną (ppkt c) oraz do niezawierania umowy sprzedaży energii elektrycznej lub umowy kompleksowej sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej z innym podmiotem niż powód od dnia podpisania umowy do końca okresu wskazanego w pkt. 2 umowy (ppkt. d), niecofania oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy dotychczasowemu sprzedawcy (ppkt e), nierozwiązania umowy o świadczenie usług dystrybucji od dnia podpisania umowy do końca okresu wskazanego w pkt. 2 umowy (ppkt. f), niewypowiadania umowy powodowi od dnia podpisania umowy do końca okresu wskazanego w pkt. 2 umowy (ppkt. g).

W §3 określone została, że umowa wchodzi w życie z dniem podpisania (ppkt. 1) oraz że rozpoczęcie sprzedaży nastąpi po dnia następnego po ustaniu obowiązywania umowy sprzedaży z poprzednim sprzedawcą.

W §6 druku umowy powód zawarł zapis, iż:

- 1) Każda ze stron może wypowiedzieć umowę w formie pisemnej z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec okresu rozliczeniowego
- 2) Rozwiązanie umowy nie zwalnia stron z obowiązku regulowania wobec drugiej strony wszelkich zobowiązań z niej wynikających
- 3) W przypadku wypowiedzenia przez klienta umowy przed terminem wskazanym w §2 ust. 2 oraz rozwiązania umowy o świadczenie usług dystrybucji przez klienta lub (...) z winy klienta po rozpoczęciu sprzedaży, o którym mowa w §2 ust. 2 klient zobowiązuje się do zapłaty na rzecz sprzedawcy opłaty jednorazowej, której wysokość oblicza się przez pomnożenie kwoty 35 zł przez liczbę pełnych miesięcy pozostałych do zakończenia okresu obowiązywania umowy

wskazanego w §2 ust. 2. Opłata jednorazowa będzie płatna w terminie 14 dni od dnia wystawienia przez sprzedawcę noty obciążeniowej.

Akwizytor oferujący pozwanej możliwość zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej z powodową spółką przekonywał pozwaną do jej zawarcia niższą ceną niż dotychczasowa.

W dacie zawarcia umowy z powodem pozwana była stroną umowy sprzedaży energii elektrycznej ze spółką (...) S.A.

Pozwana przez cały czas od daty zawarcia umowy z powodem uiszczała należności za dostawę i sprzedaż (...) spółce (...). Pozwana nie rozróżnia pojęć dystrybucja i sprzedaż energii. Przy podpisywaniu umowy przedstawiciel powoda nie tłumaczył jej na jaki okres czasu zwarta zostaje umowa z powodem oraz czy i na jakich warunkach można ją wypowiedzieć.

Po podpisaniu umowy powód nie przesłał pozwanej żadnej informacji o tym kiedy nastąpi rozpoczęcie przez niego sprzedaży energii elektrycznej na jej rzecz. Nie przysłał też pozwanej żadnych rachunków za sprzedaż tej energii. Pozwana bała się, że w istocie została bez umowy sprzedaży energii i że nagle może zostać wstrzymana jej dostawa. By tego uniknąć w dniu 12 maja 2015 r. zawarła umowę kompleksową ze spółką (...).

Jednocześnie spółka (...) od lutego 2015 r. do lipca 2015 r. przysyłała pozwanej faktury za dystrybucję energii elektrycznej. Ostatnią fakturę za sprzedaż i dystrybucję energii od spółki (...) pozwana otrzymała w marcu 2015 r. Faktura ta dotyczyła okresu od 9 stycznia 2015 r. do 28 lutego 2015 r. Kolejną fakturę za sprzedaż i dystrybucję energii od spółki (...) pozwana otrzymała we wrześniu 2015 r. Faktura ta dotyczyła okresu od 1 lipca 2015 r. do 1 września 2015 r.

Pierwsza wygenerowana przez powodową spółkę faktura o nr (...) – na kwotę 54,07 zł – dotyczyła sprzedaży pozwanej energii elektrycznej już po dacie zawarcia przez pozwaną umowy kompleksowej ze spółką (...). W treści tej faktury powodowa spółka podała bowiem, że dotyczy ona okresu rozliczeniowego opisanego jako: od 01/05/2015 do 30/06/2015, z jednoczesnym wskazaniem, że miesiąc sprzedaży, którego ta faktura dotyczy to: „(...)”. W treści faktury został zamieszczony wpis, iż została ona wystawiona w dniu 11.05.2015 r.

W treści kolejnej faktury o nr (...) – na kwotę 35,94 zł – wystawionej przez powodową spółkę zostało podane, że dotyczy ona okresu rozliczeniowego także opisanego jako: od 01/05/2015 do 30/06/2015, z jednoczesnym wskazaniem, że miesiąc sprzedaży, którego ta faktura dotyczy to: „(...)”. W treści faktury został zamieszczony wpis, iż została ona wystawiona w dniu 20.07.2015 r.

dowód: umowa z załącznikiem – k. 25-26; zeznania świadka T. S. – k. 81; zeznania świadka D. Ł. – k. 56v-57; zeznania pozwanej słuchanej w charakterze strony – k. 82; protokół okazania dokumentu – rozprawa z dnia 21.03.2018 r. – k. 56v (00:23:40); faktury od E.-Operator – k 65 i 66; faktury od E.-Obrót – k. 67, 69 i 70, faktury od powodowej spółki – k. 18 i 21;

Po podpisaniu umowy ze spółką (...) pozwana zwróciła się pisemnie do powoda z wnioskiem o anulowanie zawartej z nim umowy.

W kierowanym do pozwanej piśmie z dnia 19 czerwca 2015 r. powód poinformował ją, iż nie ma podstaw do anulowania umowy oraz że umowa może zostać rozwiązana na ogólnych zasadach z jednomiesięcznym okresem wypowiedzenia i że jeżeli pozwana podejmie decyzję o rozwiązaniu umowy, to powinna stosownie pismo przesłać na wskazany adres biura obsługi klientów we W. lub pocztą elektroniczną na podany adres.

W piśmie tym poinformowano także pozwaną, iż w przypadku wypowiedzenia przez nią umowy – zgodnie z §6 pkt. 5 umowy powód naliczy odszkodowanie w kwocie 1.155 zł za wypowiedzenie umowy przed terminem na jaki umowa została zawarta oraz podano, że termin zakończenia okresu na jaki umowa została zawarta przypada na 30 czerwca 2018 r.

Po otrzymaniu tej odpowiedzi pozwana nie wysłała do powoda żadnego kolejnego pisma.

W dniu 25 czerwca 2015 r. powód wystawił pozwanej notę obciążeniową nr NO/GR/556 na kwotę 1.190 zł ze wskazaniem, że pozwana powinna kwotę tę uregulować w terminie 14-nastu dni od wystawienia noty.

Pismem z dnia wcześniejszego powód poinformował pozwaną, że w związku z otrzymanym od (...) S.A. powiadomieniem o rozwiązaniu umowy dystrybucyjnej z dniem 30 czerwca 2015 r. umowa zawarta przez powoda z pozwaną w dniu 8 grudnia 2014 r. na sprzedaż energii elektrycznej została rozwiązana z dniem zakończenia umowy dystrybucyjnej oraz że w związku z tym przesyła on pozwanej notę obciążeniową na kwotę 1.190 zł.

dowód: pismo powoda z dnia 24.06.2015 r. – k. 17; nota – k. 17v; zeznania pozwanej słuchanej w charakterze strony – k. 82

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając powyższy stan faktyczny, jako wiarygodne, Sąd ocenił przedłożone przez powoda dokumenty prywatne, albowiem ich autentyczność - w przeciwieństwie do ustalenia skutków z nich wynikających - nie budziła wątpliwości Sądu. Podobnie jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania przesłuchanych w sprawie świadków oraz zeznania samej pozwanej. Treść zeznań pozwanej, w połączeniu wskazywanych przez nią okoliczności z przedstawionym przez nią dokumentami pozostawała kluczowa dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Z okoliczności podanych przez pozwaną wynikało bowiem, że w grudniu 2014 r. pozwana, która miała wówczas 74 lata, uzyskała od zatrudnionej przez powoda osoby propozycję zawarcia umowy sprzedaży energii z innym podmiotem niż dotychczasowy dostawca. Umowa ta, według przekazanych jej informacji miała stanowić dla niej źródło oszczędności wynikających z niższych rachunków. Pomimo podpisania umowy z powodem w połowie grudnia 2014 r. i upoważnienia go przez pozwaną do wypowiedzenia dotychczas przez nią zawartej umowy sprzedaży energii elektrycznej, pozwana przez okres do maja 2015 r. nie otrzymała od powoda jednakże żadnego rachunku. W konsekwencji uznała ona, iż została wprowadzona w błąd co do tego, że dotychczasowa umowa została rozwiązana oraz co do tego, że powód faktycznie jest jej nowym sprzedawcą energii elektrycznej.

Rozstrzygając negatywnie o zasadności żądania pozwu Sąd miał na uwadze, iż powyższe okoliczności faktyczne zostały wykazane także przedłożonymi przez powoda rachunkami wystawionymi dopiero za miesiąc czerwiec i lipiec 2017 r. Przy czym, podkreślić należy, że w ocenie Sądu zawarta w pierwszym z tych rachunków informacja o dacie jego wystawienia w dniu 11 maja 2018 r., a więc w dniu poprzedzającym ponowne zawarcie przez pozwaną umowy kompleksowej dostawy i sprzedaży energii elektrycznej ze spółką (...) pozostawała niewykazana co do prawdziwości tej informacji. W świetle ustalonej przez Sąd okoliczności wystawienia pozwanej przez spółkę (...) należności za usługę dystrybucji za okres od 28 lutego 2015 r., twierdzenia pełnomocnika powoda - jakoby wynikało to z okoliczności, iż proces zmiany sprzedawcy energii elektrycznej był skomplikowany, przez co do faktycznej zmiany sprzedawcy doszło dopiero w dniu 1 maja 2015 r. – były gołosłowne. Gdyby bowiem tak było, to dopiero od maja 2015 r. E.-Operator wystawiłaby pozwanej fakturę za dystrybucję energii elektrycznej. Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy wskazują jednak na to, że zwłoka z podjęciem wykonania sprzedaży energii elektrycznej na rzecz pozwanej i w konsekwencji brak potwierdzenia wykonywania tej czynności w okresie od początku roku 2015 r. był zaniechaniem mającym swe źródło w decyzji powoda, a nie w zaistnieniu czynników obiektywnych, od niego niezależnych. W tej sytuacji, zdaniem Sądu, podjęcie przez pozwaną w dniu 12 maja 2015 r. działania mającego na celu zawarcie umowy sprzedaży energii elektrycznej z pierwotnym sprzedawcą nie nosiło znamion winy pozwanej w zakresie niewywiązania się z umowy zawartej z powodem. A tylko wówczas powód byłby uprawniony do ewentualnego skutecznego żądania zasądzenia od pozwanej kary umownej przewidzianej w §6 ust. 3 umowy. Zakres odpowiedzialności z tytułu kary umownej pokrywa się bowiem z zakresem ogólnej odpowiedzialności kontraktowej dłużnika wynikającym z art. 471 kc. Od przewidzianego tym przepisem odszkodowania kara umowna różni się bowiem tylko tym, że przysługuje ona niezależnie od poniesionej szkody. Dłużnik jest zatem zwolniony z obowiązku zapłaty kary umownej, jeżeli wykaże, że przyczyną niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania uzasadniającego naliczenie kary umownej są okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności. W tym zakresie pozwana sprostała zaś obciążającemu ją

obowiązkowi i w ocenie Sądu, w niniejszym postępowaniu skutecznie wykazała brak swej winy w ponownym zawarciu umowy ze spółką (...) w maju 2015 r. (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28.02.2018 r. wydanego w sprawie o sygn. akt V AGa 70/18, Lex 2471030).

Oddalając przedmiotowe powództwo Sąd miał również na względzie, iż w niniejszej sprawie powód nie wykazał też w ogóle, aby faktycznie pozwana dokonała wypowiedzenia łączącej go z nim umowy, ani by rozwiązała umowę dystrybucji z Operatorem Systemu Dystrybucyjnego. Twierdzenia powoda w tym zakresie - wobec treści zeznań pozwanej, przy jednoczesnym braku wykazania tej okoliczności przez powoda jakimkolwiek dokumentem nie pochodzącym od niego samego - zdaniem Sądu nie zasługiwały na uznanie ich za wiarygodne.

Tym niemniej w przedmiotowej sprawie, nawet gdyby uznać, że pozwana w sposób zawiniony doprowadziła do rozwiązania umowy łączącej go z powodem, to i tak, w ocenie Sądu, okoliczność ta nie skutkowałaby uwzględnieniem powództwa w zakresie zasądzenia żądanej przez powoda opłaty jednorazowej (będącej w istocie rzeczą karą umowną). Wprowadzony przez powoda do umowy stron zapis przewidujący tę opłatę pozostawał bowiem zapisem abuzywnym w rozumieniu art. 385¹ §1 kc, a zatem nie wiązał pozwanej. Przywołany przepis wskazuje bowiem, że: „Postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.”. Przewidziana w tym przepisie opłata nie została indywidualnie z pozwaną uzgodniona. Domniemanie zaistnienia tej okoliczności określa art. 385¹ §3 zdanie drugie, który wskazuje, że za nieuzgodnione indywidualnie postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu należy w szczególności uznać te postanowienia umowy, które zostały przejęte z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Niewątpliwie zaś cały druk umowy, a w szczególności jej druga strona w całości stanowiła wzorec umowy zaoferowany pozwanej przez powodową spółkę. Jednocześnie omawiany zapis umowny w niewątpliwym sposób kształtował określoną w nim sytuację konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, takimi jak uczciwość i rzetelność kontraktowa, a nadto w sposób rażąco naruszał interesy pozwanej, gdyż tylko ją obarczał obowiązkiem poniesienia przewidzianej w tym zapisie opłaty. Z uwagi na powyższe regulację odnoszącą się do obowiązku uiszczenia przez pozwaną przedmiotowej opłaty Sąd ocenił jako prowadząca w istocie rzeczy do zapewnienia powodowi nieuzasadnionych korzyści, a nadto naruszającą interesy ekonomiczne konsumenta w rażąco sposób. Gdyby bowiem powód, choćby i przez 2 lata nie wykonywał na rzecz pozwanej wynikającego z umowy obowiązku sprzedaży energii (gdyż nie podjąłby czynności w celu wypowiedzenia umowy z dotychczasowym sprzedawcą) nie byłby zobowiązany do uiszczenia na rzecz pozwanej takiego rodzaju opłaty. Był to więc klasyczny przykład klauzuli abuzywnej, który został wprost wymieniony w art. 385³ pkt. 16 kc. W przepisie tym zostało bowiem określone, że w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności: nakładają wyłącznie na konsumenta obowiązek zapłaty ustalonej sumy na wypadek rezygnacji z zawarcia lub wykonania umowy.

Uznając więc omówione postanowienie umowne za niedozwolone i wyeliminowując je z praktyki Sąd miał na względzie, iż w sprawie niniejszej zostały łącznie spełnione wszystkie przesłanki ku temu konieczne: umowa została zawarta z konsumentem (co w niniejszej sprawie było oczywiste), kwestionowane postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie z pozwaną, a jednocześnie postanowienie to kształtowało jej prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interesy oraz nie dotyczyły sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron.

W tym miejscu podkreślić należy, iż orzecznictwo europejskie stoi na stanowisku, że Sąd powinien z urzędu uwzględnić abuzywność klauzuli umownej. W orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie C- 397/11, w pkt. 27 i 28 Trybunał podniósł, że „z chwilą, w której sąd krajowy dysponuje niezbędnymi w tym celu elementami stanu prawnego i faktycznego, powinien z urzędu ocenić nieuczciwy charakter danego warunku umownego objętego zakresem zastosowania dyrektywy 93/13 EWG w sprawach nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, i czyniąc tak, powinien usuwać brak równowagi istniejącej między konsumentem a przedsiębiorcą” (podobnie (...) w sprawie

C 618-10 pkt. 42-44. (źródło [http:// curia.europa.eu](http://curia.europa.eu)). Nadto w pkt. 2 i 3 wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 30 maja 2013 r. (C-397/11) Trybunał ten jednoznacznie stwierdził, że:

i. artykuł 6 ust. 1 Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, ma obowiązek, po pierwsze, wyciągnięcia wszystkich konsekwencji wynikających na podstawie prawa krajowego z takiego stwierdzenia bez oczekiwania na wnioski konsumenta w tym zakresie w celu zapewnienia, iż konsument nie będzie związany takim warunkiem, oraz po drugie, oceny co do zasady na podstawie obiektywnych kryteriów, czy dana umowa może dalej istnieć bez takiego warunku.

ii. dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który z urzędu stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, powinien w miarę możliwości zastosować krajowe przepisy proceduralne w taki sposób, aby wyciągnąć wszystkie konsekwencje, które na podstawie prawa krajowego wynikają ze stwierdzenia nieuczciwego charakteru danego warunku, w celu zapewnienia, że konsument nie będzie nim związany.

Innymi słowy Sąd krajowy powinien wykorzystać wszystkie możliwe środki, aby z urzędu uwzględnić niedozwolony charakter postanowienia umownego, nawet jeśli konsument tego aspektu nie podniósł na żadnym etapie procesu.

W świetle powyższych rozważań, w oparciu o ustalony w sprawie stan faktyczny, za nieuzasadnione Sąd uznał także żądanie zapłaty przez pozwaną na rzecz powoda kwot wynikających z faktur wystawionych przez powoda, a opisanych, jako dotyczących miesiąca czerwca i lipca 2015 r. Zdaniem Sądu, powód bowiem w ogóle nie wykazał by faktycznie w tym okresie dokonał na rzecz pozwanej sprzedaży energii elektrycznej ani jej wartości. W szczególności powód w żaden sposób nie uzasadnił sposobu ustalenia wskazanej w tej fakturze ilości MWh energii elektrycznej w ilości 0,124 w czerwcu 2015 r. i 0,241 w lipcu 2015 r., mimo iż z faktury dystrybucyjnej wystawionej pozwanej przez spółkę (...) za okres od 30 kwietnia 2015 r. do 1 lipca 2015 r. wynikało, że w tym czasie dwóch miesięcy pozwana zużyła łącznie 240 kWh, jednak bez wskazania, jaka część tego zużycia przypadła na maj, a jaka na czerwiec 2015 r. Natomiast z faktury wystawionej przez E.-Operator za okres od 1 lipca 2015 r. do 1 września 2015 r. wynikało, że w tym czasie pozwana zużyła 245 kWh (vide: k. 69v), a więc wielkość praktycznie tożsamą do tej, którą powód wskazał w rachunku za sam lipiec 2015 r. Nadto Sąd miał na uwadze, że wydruki przedstawionych faktur pochodziły od powoda i to on, wobec zanegowania przez pozwaną żądania pozwu, winien był wykazać, że dane w nich zamieszczone są prawdziwe. Wskazania podanej przez powoda w omawianych wydrukach były zaś dodatkowo o tyle niewiarygodne, że przecież sam powód w kierowanym do pozwanej piśmie z dnia 19 czerwca 2015 r. poinformował ją, że w związku z otrzymanym od (...) S.A. powiadomieniem o rozwiązaniu umowy dystrybucyjnej z dniem 30 czerwca 2015 r. umowa zawarta przez powoda z pozwaną w dniu 8 grudnia 2014 r. na sprzedaż energii elektrycznej została rozwiązana z dniem zakończenia umowy dystrybucyjnej. Brak było tym samym, nawet w świetle twierdzeń samego powoda, podstaw do przyjęcia by faktycznie świadczył on sprzedaż energii na rzecz pozwanej w lipcu 2015 r.

Orzeczenie zawarte w pkt. 1 wyroku zostało wydane z uwzględnieniem brzmienia art. 6 kc oraz art. 385¹ §1kc. Z uwagi na oddalenie żądania pozwu w zakresie wyżej wymienionych należności nie zostały uwzględnione także żądane należności odsetkowe, które pozostawały względem nich świadczeniem ubocznym.

Jako strona spór przegrywająca powód został obciążony powstałymi w sprawie kosztami procesu, w tym też tymi, które dotychczas zostały wyłożone tymczasowo przez Skarb Państwa. Stąd też w pkt. II wyroku powód został zobowiązany do zapłaty na rzecz Skarbu Państwa – tutejszego Sądu kwoty 168 zł, która została przyznana przesłuchanemu w sprawie świadkowi prawomocnym postanowieniem z dnia 12 czerwca 2018 r.

SSR Marzanna Stefaniuk - Muczyńska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w repertorium C i w kontrolce uzasadnień;

2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
 3. postanowienie z dnia 12.06.2018 r. (k. 89) prawomocne od dnia 17.07.2018 r. – odnotować i skierować do wypłaty.
- G., dnia 05.10.2018 r.